

ali saj si najti dober kos kruha za življenje. Zato se živo nadjamo, da deželni zbor si bo to stvar ad notam vzel, da po dovršenih važnejih stvaréh tudi pride na dnevni red.

V Zagrebu 17. januarja 1863.

J. M.

Odlomek za pokušnjo

iz epičke pesmi:

Veronika desenička.

Drugo petje.

Bila je jesenska dōba,
Listje padalo je z drevja,
Lastovice in žerjavi
Se selili v južne kraje;
Pihal sever mraz je v lice,
Noč je dolgost raztegnala.
Krasnih cvetk očetu svoj'mu
Več Veronika ni brala,
Več prepevala ni pesme,
Pesme sladke miloglasne;
Nego v vrtu je sedela
In čez jesen je tožvala;
Da uničila ji cvetke,
In drevesa ogolila,
Mile pevke razpodila.
Je tožvala, da poletje
Tako hipoma minulo,
Z njim se cvetje je osulo.
Tako, je pri sebi djala,
Meni bo mladost minula,
Rajska dōba spremenila,
Ljubi oče skorej bodo
Mene samo zapustili;
Kakor listje z drevja pada,
Tako pada las za lasom
Jim iz sive glave; kakor
Se žerjavi, lastovice
V tople kraje zdaj selijo,
Svoje gnjezda zapustivši,
Tako bodo preselili
Se moj oče v boljši kraj,
V boljši kraj, v nebesa svete.
Jez pa sama bom ostala
Brez zavetja, brez pomoči.
Sem ko cvetka rahla nježna,
Kteri vsaki mraz škoduje,
Ktero veter omandrá
In živina poteptá,
Če v zavetji ni ograje.
Kje zavetja čem iskati?
Kam se reva čem podati?
In pomoči od koga čem
V raznih silah pričakvati?
Kadar sama bom ostala,
Komu reva bom tožila?“
Tako mило je zdihvala,
Kar je žena pristopila,
Bela žena Rojenica;
Dolge kodre je imela,
Je imela belo halo,
V rokah svitlo ogledalo
Je držala, in je tako
Deklico nagovorila:
„Ti se bodeš omožila,
Ko žerjavi z južnih krajev
Sopet se povrnejo,
Lastovice priletijo,
Kukavica zakukuje,
Pa ti sreče ne prinese
Ne žerjavi, lastovice,
Kukavica zakukuje,

V Črešencah 20. prosenca 1863.

Ti nesrečo oznanuje.
Glej Veronika v zrkalo
Svoj'ga moža vidiš tū,
Je rodbine imenitne,
Ktera po širokem svetu
Kot nezmagana slovi.“
In ji kaže ogledalo,
V ogledalu krasni vitez
Stal ponosnega obličja
In zaljubljeno obračal
Je v Veroniko oči.
Al — ko bi trenil, bilo
Rojenice više ni;
Sama je Veronika ostala,
Groza jo je sprehajala,
Ali sanja alj bedi
Znala ni.

Al Veronika od sedaj
Vsa drugačna je postala,
Več ni pela, več skakljala,
Tužno je okrog hodila,
Ni vesela više bila,
Noč in dan premišljevala
Je prikazen Rojenice,
Noč in dan podoba stala
Pred očmi ji viteza.

Se Veroniki je bilo
Nekaj v srce vgnjezdilo,
Kar ji dalo ni pokoja
Ne podnevi ne ponoči.
Prvikrat okusla je,
Da je zemlja solz dolina,
Pa še znala ni, zakaj
Da postala je nesrečna.
Kaj se v srcu ji godí,
Imen'vati znala ni.

Srečna je srečna
Deklica vsaka,
Dokler ji bīje
Prosto še srce.

Dokler ji v srcu
Radost prebiva,
Rajsko veselje
Ona uživa.

Kadar ljubezni
Pšica zadene,
Pšica pa mir ji
Z srca prežene.

Tadaj nesrečna
Ona postane,
Težko zaceli
Srčne si rane.

Torej varujte
Mile device!
Sladke ljubezni
Ostre se pšice.

J. Frankolski.

Dopisi.

Iz Gradca. Gk. (O tukajšnjem vseučilišču.) Odbor deželnega zbora je izročil zboru predlog, da se dopolni tukajšna viša šola (ali universita). V zboru so se precej

živahno sukali na eni strani, da ostane kakor je, in da se najrajše gleda na zboljšanje djanskega uka na tukajšnjem Ivanišču (Joaneum). Gosp. dr. Hlubek je po številkah dokazal, da nobene potrebe ni vseučilišča dopolniti še z zdravniškim razdelkom (z medicinsko fakulto). Štajar, pravi, ima več zdravnikov kakor pa cela Avstrija v razmeri. Sami dohtarji bi nastopili tam, kjer še sedaj padarji nimajo od česa živeti. Izredili bi se po takem nepotrebni učeni postopači. Tudi dežela štajarska ni tako bogata, da bi prevzela del stroškov za ta razdelek. Vendar, če že hočejo poslanci skrbeti za poduk in za blagostanje naroda, naj poklonijo nekaj dnarne podpore Ivanišču, kjer se možje podučujejo za djansko življenje. Sedaj so na čelu cesarskih in posebnih opravil večidel le tujci, ker domá ni dosti izurjenih tehnikarjev. Krepkim takim dokazom se je pa vendar večina poslancov ustavila iz različnih uzrokov. Eni ljubijo celoto; kažejo, da brez zdravniškega razdelka ni vseučilišče, ktero pomeni celoto človeških vednost. Drugi bi morebiti radi kinčali deželno mesto Gradec in vabili sém dijake iz širokega sveta. Drugi še pričakujejo po tem jako poboljšanje unih razdelkov, posebno modroslovskega. Na potrebo težko če je kdo gledal; tudi težko na pravi namen graške više šole. Pravijo, da je Gradec trd mejnik nemške kulture, da tū se lomijo vse moči nemškemu duhu nasprotne. Morebiti da je toraj kos večine našega štajarskega poslanstva mislil ta mejnik še bolj zabiti in zagvozdit sedaj, kadar se tudi pri nas na Štajarju giblje duh slovenske narodnosti. — Gradec, slovensko ime glavnega mesta na Notranjskem, bi moral ustreči notranjskim potrebam. Štajarsko, Kranjsko, Koroško in Primorsko pošilja le-sém svoje sinove. Znano pa je, kako popačeni zapuščajo slovenski sinovi učilno mesto in zatajujejo svojo mater slovensko. Vendar kar je sklenjeno, bomo imeli že 1. oktobra tega leta. Ktere posledice pa sledijo iz te resnice? Da se slovenski pravniki morajo postav in prava učiti, tudi v slovenskem jeziku, ako hočejo enkrat polahkoma uradovati slovenski; da se zdravniški dijaki morajo učiti tudi poleg nekteri predmet v slovenskem jeziku, ako se hočejo izobraziti za Notranjsko. Jezikoslovci se itak radi, bi rekel sami poprijemljajo maternega jezika. Naj se dijak izobrazí na tej ali oni fakulti, povsod se uči za človeško društvo.

Iz Celja. † — Tū Vam pošljem popis *) glavnega zbora in besede naše čitavnice 11. januarja, pa tudi popis „besede“ v Laškem trgu, ki je bila 25. januarja. Oj! to sta bila spet večera neprecenljive vrednosti! To smo spet bili židane volje! 8. februarja nas čaka enaka veselica v Žavcu, ktere se vse domoljubne srca že neizrečeno veselijo.

Iz rogaške Slatine 30. jan. V lanskim „Novicah“ je bilo že omenjeno, da se bode tukaj pri sv. Križu na Slatini nova cerkev zidala. Na svetih treh kraljev dan smo se od stare cerkve poslovili, in potem jeli razderati, tako da še zdaj le zvonik stoji, pa tudi ta bo se moral za kakih teden dni umakniti, in potem se bo na njegovem mestu povzdignil nov hram Božji po sedanjem stavbnem okusu. Starinskih spominkov se dozdej v cerkvenem zidovjinič družega ni našlo pomenljivega, ko nek groben kamen blizo kostenjaka z latinskim napisom, kterege tukaj podam, ker zná biti, da še kje po Slovenskem rojaki teh rajnih živijo: „*Hic requiescit honestus dominus, Georgius Keber cum sua dña, Uxor nomine Ursulu. Hoc curavit fieri dnus, Laurentius Keber, Cum suo dño affine, Georgio Pamr. Die 5. Junii anno 1647.*“
Slek.....

*) Prav radi, kakor veste, bi bili vzeli vés dopis v današnji list, al nikakor ni bilo mogoče. Drugi pot. Vred.